

Suikerdiefjes op Curaçao

Voor de vogelliefhebber die eens even tot rust wil komen, is Curaçao beslist een aanrader. Er zijn ongeveer vijftig soorten broedvogels, en met een beetje doorwerken heb je die allemaal op de eerste dag al in de kijker gehad. Dat geeft rust voor de rest van de vakantie en de mogelijkheid om wat historische landhuizen te bezoeken, een dagje door Willemstad te slenteren en te genieten van de onderwaterwereld, waar heel wat méér soorten de kust onveilig maken.

Lenny Langerveld

Foto: E. van Oort

Dé twee vogels die je op Curaçao van 's morgens vroeg tot 's avonds laat vergezellen, zijn de Troepiaal en het Suikerdiefje. De dag begint rond een uur of zeven met de Troepiaal, een duidelijker aanzegging van de naderende ochtendstond kun je niet wensen. Zijn roep galmt door de 'kunuku', door de valleien en over het land. Rond, diep, galmend. Tutiuwiet. Langzaam vallen de krekels één voor één stil en komt er kleur in de dag. Andere vogels melden zich. De Caraïbische spotlijster, het Musduifje, de Andesmus en dan opeens... is daar een didgeridoo-achtig geratel. Rappend, eindigend in een hoog piepje. Niet mooi, wel wonderlijk. Kleine kiezeltjes in een bamboebuis. Het is het Suikerdiefje (*Coereba flaveola*), met stip de meest voorkomende vogel op Curaçao. Gele buik, zwarte rug, een witte wenkbrauwstreep streep over het kopje en een lange kromme snavel. Het keeltje was aan de binnenkant knalrood.

Het Suikerdiefje is, u raadde het al, gek op suiker. Onder natuurlijke omstandigheden haalt het de nectar uit bloemen, maar het is ook uitermate bedreven geworden in het leeghalen van suikerpotten op ontbijt tafels. Menig restaurant heeft als attractie een voederbakje met suiker in de bomen gehangen voor de Suikerdiefjes. Ook wij vullen braaf de halve kokosnoten die in en om het terras van ons appartement hangen met suikerwater en ja

hoor, binnen de kortste keren schommelen er een stuk of tien Suikerdiefjes wild op de kokosnoten heen en weer. De vreugde is van korte duur, want ook de Troepialen, die veel groter zijn, storten zich op de lekkernij. Binnen een half uur is al 't lekkers opgeslobberd en keert de rust terug.

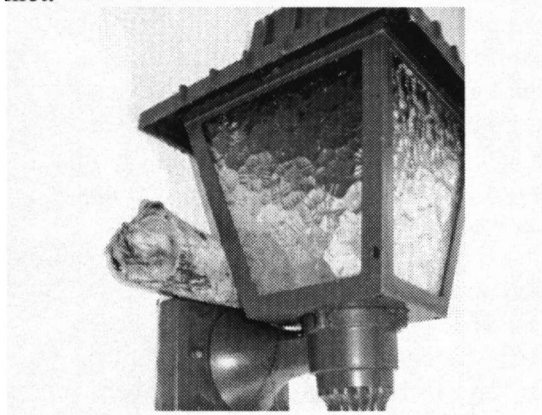

Gaandeweg de tweede ochtend krijgen we in de gaten dat er een suikerdiefjesechtpaar is, dat zich ten doel heeft gesteld om achter de gietijzeren lantaren op ons terras een nest te bouwen. Ze vliegen af en aan met twijgjes en touwtjes. Het is een onzalig idee, dat gedoemd is te mislukken. Weliswaar is de lantaren een stabiel element, droog, beschut en ongevoelig voor de harde wind die Curaçao teistert, maar er is geen houvast voor een nest. De gladde stang waarmee de lantaren aan de muur is bevestigd, is te smal en te glad om als onderkant voor een nestje te kunnen dienen. Maar logica speelt hier geen enkele rol, het echtpaar heeft z'n zinnen op DEZE lamp gezet. Aan het einde van de dag sliert al het nestmateriaal nutteloos op de grond. We laten het liggen. Dan hoeven ze morgen niet zo ver te vliegen.

De derde dag. Oh, oh, wat zielig. Wat ze er aan de ene kant instoppen, valt er aan de andere kant even snel weer uit. Het mannetjes sjort al fladderend zelf ook eens wat aan het gebrekkige bouwsel, waarna het prompt verder instort en valt. Onafgebroken vliegen ze – in de ochtenduren althans – af en aan. Om ze voor de uitputting te behoeden, vullen we de kokosnoten maar weer met suikerwater. Soms zitten ze samen, een beetje beduusd, naast elkaar op een tak of het hek naar het toekomstige nest te kijken dat maar niet van de grond wil komen.

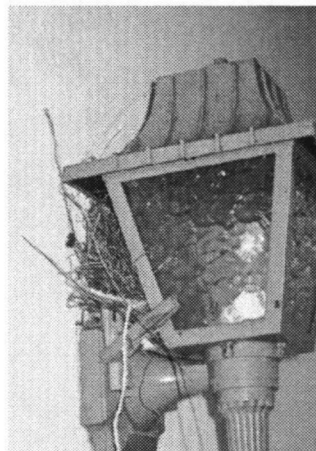
De vierde dag. Het onverzettelijke water naar zee dragen gaat gestaag door. Maar het getijlp wordt wat flets en we zien ze niet meer samen. 's Avonds steekt er één tergend lange, veel te dunne tak achter de lamp vandaan, de rest ligt op de grond.

De vijfde dag, 's morgens vroeg. Fladderend inspecteert één Suikerdiefje het toekomstige nest. Het ziet er niet goed uit. Behalve dan die ene twijg. De partner is in geen velden of wegen te bekennen. Dit alles is geen overweging om te stoppen. Het overgebleven vogeltje heeft blijkbaar het gevoel dat de volgende fase in de bouw is aangetreden en komt met veertjes voor de bekleding heen en weer vliegen. We kunnen het niet meer aanzien en besluiten te helpen. We voorzien het nest van een stevige bodem en stoppen er een dikke tak tussen. Mag je zo ingrijpen? We weten het niet.

De zesde dag. Het echtpaar keurt de lantaren geen blik meer waardig. Die tak die wij er zo behulpzaam hebben ingestopt, maakt blijkbaar de ruimte te klein. Eerst zien we ze helemaal niet meer, maar later zitten ze, tot onze verbijstering, de andere lantaren te inspecteren. Dat is eenzelfde lantaren, met hetzelfde probleem,

maar deze hangt wél in de wind en in de regen. Geen verbetering dus, maar een verslechtering. Ze zitten er vanaf een tak, zij aan zij, naar te kijken, fladderen erom heen en beginnen daarna heen en weer te vliegen met nestmateriaal. Dit was niet de bedoeling. We halen de tak in lantaren 1 maar weer weg. Als we thuis komen is de terrasvloer gewoontegetrouw bezaaid met nestmateriaal. We vegen het weg. De zevende dag. Een ochtendoffensief. Samen vliegen ze weer af en aan. Meneer herschikt eens wat, uiteraard valt alles naar beneden en vervolgen ze vol goede moed hun sisyfus-arbeid. Hoeveel jaar gaan ze dit nog volhouden? Blijkbaar hebben ze er zelf geen probleem mee, maar wij verdragen het écht niet meer. We maken een subtielere bodem in het toekomstige nest. Met knijpers en een paar kleinere twijgjes. We durven niet meer te hopen, maar als we 's avonds thuis komen is er

keihard gewerkt en er hangt al bijna een perfect nest.

De achtste dag. We zijn getuige van een hernieuwd elan. Ze vliegen dicht bij elkaar, zitten knus samen op een autoband te schommelen en kwetteren dat 't

een lieve lust is. Het is nog slechts een kwestie van aftimmeren, stopcontacten monteren en naar Ikea voor wat leuke kleuraccenten... het nest is klaar. Tijd om afscheid nemen. Met pijn in het hart en een hoop onbeantwoorde vragen. Hebben we er goed aan gedaan? Is de lamp niet te warm voor een nest zo dichtbij? Zullen de volgende bewoners van dit terras goed voor ze zorgen en ze met rust laten? We overladen de eigenaar van het appartement met raadgevingen en verplichtingen voor de overleving van het jonge stel en hun toekomstige kroost

Foto's van de lantaren: Lenny Langerveld